

Arrest

nr. 294 970 van 3 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 januari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest van 27 februari 2023 met nr. 285 396 waarbij de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingewilligd en de vordering tot schorsing werd verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure, ingediend op 8 maart 2023.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VAN OVERDIJN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 24 september 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Oostenrijkse overheden.

1.3. Op 12 oktober 2022 wordt verzoeker gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. De Belgische overheden richten op 9 november 2022 een verzoek tot terugname aan de Oostenrijkse overheden op grond van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin III-verordening.

1.5. De Oostenrijkse overheden laten na om tijdig te antwoorden op het aan hen gerichte terugname-verzoek, dit is binnen de in artikel 25, lid 1 van de Dublin III-verordening voorziene termijn van twee weken, wat overeenkomstig lid 2 van dit artikel gelijk staat met de aanvaarding van het terugname-verzoek en de verplichting inhoudt om de betrokken persoon terug te nemen.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 23 januari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit overdrachtsbesluit aan Oostenrijk is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [O.]

voornaam: [A.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [O.,A.], verder de betrokkene genoemd, die verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 07.10.2022 aan bij onze diensten en diende toen formeel zijn verzoek om internationale bescherming in. Hij legde geen identiteits-of reisdocumenten voor. Betrokkene wordt bijgestaan door meester Van Overdijn.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk op 24.09.2022.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 12.10.2022. Hij legde ook toen geen identiteits-of reisdocumenten voor. Hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort. Hij verklaarde religieus gehuwd te zijn met [M.,H.], 30 jaar oud geboren in [...], Afghanistan die in [O.], Afghanistan verblijft. Hij verklaarde dat hij vijf kinderen heeft die allen in [O.], Afghanistan geboren zijn en daar verblijven: [O.,B.], geboortedatum onbekend, oudste kind, [O.,H.], geboortedatum onbekend, tweede oudste kind, [O.,L.], geboortedatum onbekend, derde oudste kind, [O.,H.], geboortedatum onbekend, vierde oudste kind, [O.,O.], geboortedatum onbekend, jongste kind. Betrokkene stelde verder dat hij geen familieleden heeft in België of in een andere lidstaat.

Betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer een jaar geleden verliet. Hij trok te voet en met de auto via Iran naar Turkije. Na ongeveer vier maanden in Turkije trok hij te voet en met de auto verder naar Griekenland waar hij ongeveer een maand bleef. Via onbekende landen kwam hij aan in Servië waar hij drie maanden in een kamp verbleef. Hij trok dan te voet en met de auto verder naar Oostenrijk. Na ongeveer een maand in Oostenrijk ging hij met de trein naar Zwitserland. Daar verbleef hij ongeveer twintig dagen. Vervolgens zette hij zijn reis met de trein voort en kwam hij aan in Frankrijk om vandaar direct met de taxi door te reizen naar België. Hij kwam hier ongeveer een week voor zijn persoonlijk onderhoud aan. Betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten sinds zijn binnenkomst.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij stelde dat enkele Afghaanse militairen besloten hadden om naar België te komen omdat ze hier een positieve beslissing zouden krijgen. Hij besloot hun voorbeeld te volgen gezien hij in Afghanistan werkte als soldaat.

Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij België koos als land van verblijf. Hij stelde dat hij niemand kent in Oostenrijk. Hij verklaarde voorts dat de opvangvoorzieningen er goed waren en hij er goed behandeld werd.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat wanneer er op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Betrokkene verklaarde dat hij België koos als land van verblijf. Zoals eerder vermeld stelt Verordening 604/2013 dat de persoonlijke wens van de betrokkene om in België te blijven geen reden is om zijn verzoek hier te behandelen. Bovendien leverde de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodacdatabank opgeslagen gegevens, een resultaat type "1" met betrekking tot Oostenrijk op. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden.

Volgens de verklaring van de betrokkene wou hij geen verzoek indienen in Oostenrijk. Hij stelde dat hij er gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven. Uit dactyloscopisch onderzoek blijkt echter dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk. Betreffende de bewering dat de betrokkene in Oostenrijk werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van veertien jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is dus niet vrijblijvend of een vrije keuze maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij verplicht of gedwongen werd zijn vingerafdrukken te laten registreren, kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten.

Betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de lidstaten niet verliet sinds zijn binnenkomst, hij is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel en trok na zijn verzoek in Oostenrijk verder naar België.

Gelet op het bovenstaande waren onze diensten van oordeel dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene bij Oostenrijk berust. Op 09.11.2022 stuurden we dan ook een terugnameverzoek aan de Oostenrijkse instanties conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”.

Ons verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 voorziene termijn beantwoord. Ten gevolge hiervan stemden de Oostenrijkse instanties op 24.11.2022 met toepassing van artikel 25(2) van Verordening 604/2013 via een TACIT-agreement toe.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Oostenrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgaan dat de Oostenrijkse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Oostenrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft, zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Oostenrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Oostenrijkse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het impliciet akkoord van 24.11.2022 hebben de Oostenrijkse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Oostenrijk. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht zijn verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk kan verderzetten alwaar het onderzocht zal worden. Oostenrijk onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming immers aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. De Oostenrijkse autoriteiten zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Hoewel betrokkene middels tussenkomst van zijn advocaat dd. 31.10.2022 beweert dat een eerlijke procedure niet mogelijk is gezien het harde asielbeleid in Oostenrijk, is er naar onze mening geen aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. De bemerking van betrokkene dat verzoekers in Oostenrijk zonder onderzoek van hun verzoek teruggestuurd worden naar buurlanden is in dit dossier niet aan de orde. Er is immers een impliciet akkoord van de Oostenrijkse autoriteiten om de betrokkene terug te nemen en zijn dossier in Oostenrijk te behandelen.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na

overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon.

Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Via tussenkomst van zijn advocaat dd. 31.10.2022 verzoekt de betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen met toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublin-verordening. Verwijzend naar de uitspraken van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaken “M.S.S. tegen België en Griekenland” (EHRM/nr. 30696/09, 21.01.2011) en N.S. van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU), naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) en vaststellingen uit rapporten zoals het AIDA-rapport, voert de betrokkene aan dat een overdracht aan Oostenrijk een inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens hem is er immers sprake van slechte opvangomstandigheden en zijn er problemen inzake procedure.

De situatie van verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk wordt onder andere belicht in AIDArapporten (“Asylum Information Database”), een project dat mede gecoördineerd wordt door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) (zie Lukas Gahleitner-Gertz, “Asylum Information Database – Country Report : Austria – 2021 update, laatste update op 08.04.2022, https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2022/04/AIDA_AT_2021update.pdf Een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Ook de betrokkene verwijst via tussenkomst door zijn raadsman naar dit rapport.

De betrokkene stelt middels tussenkomst van zijn advocaat dat er systematische tekortkomingen zijn op vlak van procedure en opvang van verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk. Wat de procedure betreft, vermeldt het AIDA-rapport dat personen die aan Oostenrijk worden overgedragen en wiens verzoek nog niet het voorwerp is van een finale beslissing, geen problemen kennen om opnieuw toegang te krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in geval de overdracht binnen de twee jaar na het verlaten van Oostenrijk plaatsvindt (p. 56).

Betreffende de bemerking van de betrokkene dat de procedure in Oostenrijk lang duurt, merken we op dat het niet te ontkennen valt dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Oostenrijk, voor grote uitdagingen plaatst. Het feit dat de asielprocedure voor betrokkene in Oostenrijk een langere tijdsduur kan kennen betekent echter geen schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het AIDA-rapport maakt melding van een gemiddelde asielprocedure in eerste aanleg van 3,2 maanden in 2021 in vergelijking met 3,9 maanden in 2020 (p.26). Dit wijst dus op een

voortgang en snellere afhandeling van de dossiers. Het AIDA-rapport vermeldt ook dat de verzoeker bij vertraging kan verzoeken om de zaak door te verwijzen naar de Federale administratieve rechtbank (Säumnisbeschwerde) (p.26).

Betrokkene stelt ook dat er een tekortkoming is omdat er enkel gratis juridische bijstand voorzien is in geval van een negatieve beslissing. Het AIDA-rapport vermeldt dat kosteloze rechtsbijstand in de eerste bestuurlijke fase enkel nog in bepaalde in de wet omschreven gevallen zal worden verstrekt en dit door een wetwijziging in 2019 (p.35). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet aandringt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Oostenrijk kan naar onze mening dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen.

Betreffende de toegang tot opvang in Oostenrijk meldt het AIDA-rapport dat overgedragen personen geen problemen ondervinden om opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen (p.56). Er zijn ook geen gevallen bekend zijn van verzoekers die uitgesloten bleven van opvang door een tekort aan plaatsen (p.106). Betrokkene stelt middels tussenkomst van zijn raadsman dat de opvangcentra overbevolkt zijn en in onmenselijke staat verkeren. Bovendien stelt hij dat de opvangcentra afgelegen zijn en niet bereikbaar met het openbaar vervoer zodat verzoekers onmogelijk op afspraken met de asiendiensten kunnen geraken. Het AIDA-rapport stelt dat de omstandigheden in de opvang-voorzieningen voor verzoekers kunnen verschillen maar over het algemeen verbeterd zijn gezien de verminderde bezettingsgraad (p.106). We merken opnieuw op dat betrokkene tijdens zijn onderhoud met onze diensten verklaarde dat hij in Oostenrijk goed opgevangen en er goed behandeld werd.

Wat betreft de bemerking van betrokkene dat verzoekers in Oostenrijk onvoldoende financiële steun krijgen, dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om verzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen.

De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruitgaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De bemerkingen van betrokkene omtrent de procedure of opvangfaciliteiten zijn volgens ons derhalve niet in die mate dat zij ons doen besluiten dat er sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde in zijn persoonlijk onderhoud dat hij in goede gezondheid verkeert. Hij voerde verder geen elementen aan waaruit we kunnen besluiten dat er in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk wettelijk is gewaarborgd (p.114). Het vermeldt factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht, noch dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen. Er is dus geen reden om aan te nemen dat een mogelijke overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand.

We benadrukken voorts dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We merken in deze verder op dat de Oostenrijkse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij Oostenrijkse autoriteiten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 14 februari 2023 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

1.8. Op 27 maart 2023 wordt verzoeker overgedragen aan Oostenrijk.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het hoorrecht en van de rechten van verdediging. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

"In wat, eerste tak, DVZ een termijn van 10 dagen geeft om het grondgebied te verlaten, en motiveert zijn beslissing niet over artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980.

Terwijl artikel 74/14 legt op het bestuur om een dergelijke termijn te motiveren.

Terwijl Mijnheer niet op die vlak werd verhoor

Terwijl DVZ heeft niet rekening gehouden met de verschillende elementen van het dossier, en er is bijgevolg een schending van het behoorlijk bestuur principe.

Aldus is de beslissing niet adequaat gemotiveerd. in de zin van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet over de formele motivatie van de administratieve handelingen. DVZ motiveert zijn beslissing op verschillende bepalingen van artikel 7 van de wet van de 15 december 1980.

Echter moet de bestreden beslissing een termijn inhouden om het grondgebied te verlaten (artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980).

Het wet voorziet dat een termijn van 30 dagen aan de vreemdelingen moet geven worden.

Als het bestuur beslist om een korter termijn te geven moet hij een bijzondere motivatie geven over die punt.

Er is bijgevolg een schending van het artikel 74/14 van de wet van de 15 december 1980, en de bestreden beslissing moet vernietigen worden.

Het moet nog vastgesteld worden dat de verzoekster niet op die punt werd gehoord, op het oogpunt van de inneming van deze maatregel.

Hij kan niet zich verdedigen tegen die maatregel, die zijn recht ernstig treft.

Er is bijgevolg een nieuwe schending van de verdedigingsrechten van de verzoekster.

Meer moet het nog vastgesteld worden dat er niet met de omstandigheden rekening gehouden werd.

Er is bijgevolg een nieuwe schending van het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Voorts vormen dezelfde elementen eveneens overtredingen van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen aan het bestuur op om zijn beslissingen adequaat te motiveren, zowel op factueel vlak en op juridisch vlak.

In casu heeft de bestuur autoriteit niet met alle elementen rekening gehouden, het principe van zorgvuldigheid geschonden, en bijgevolg niet adequaat zowel gerechtelijk als feitelijk wordt gemotiveerd.

Bijgevolg kan de motivatie niet adequaat zijn in de zin van de wet van 15 december 1980 en van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

De middelen is ernstig en rechtvaardigt de schorsing en de annulatie van de bestreden beslissing.

In wat, tweede tak, DVZ is van mening dat er geen risico van onmenselijke behandeling bewijst wegens systemisch probleem in de ontvangst van de asielzoekers beschadigt.

Terwijl het bestuur heeft geen documentatie raadpleegt over de situatie in Oostenrijk, en de bestreden beslissing is niet adequaat gemotiveerd en er is een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Terwijl het bestuur niet houdt rekening met het geheel van alle verstuurd documenten, rekening houdend geen aldus met het geheel van de beschikbare informatie, dat aldus het principe van het behoorlijke bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Terwijl de laste informatie bevestigt het risico van onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest, en de onmogelijkheid om toegang tot daadwerkelijk rechtsmiddel te hebben in de zin van artikel 13 EVRM en 47 van het Handvest in geval van terugkeer in Oostenrijk.

Terwijl het Raad moet met alle de nieuwe elementen van de situatie rekening houden conform met rechtspraak van de E.H.R.M. en van het Hof van Justitie.

Terwijl bijgevolg een risico van onmenselijke behandeling bestaat en beschadigend voor de verzoekster in geval van terug naar Oostenrijk en het bestuur schendt artikel 3 EVRM en 4 van de Handvest.

Aldus is de beslissing niet adequaat gemotiveerd in de zin van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet over de formele motivatie van de administratieve handelingen.

Het is allereerst nodig om eraan te herinneren dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en artikel 4 van het Handvest van de fundamentele Rechten van de Europese Unie elke onmenselijke behandeling verbieden.

Geen enkele definitie werd aan deze notie in het Verdrag of Handvest gegeven, en deze notie door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt geïnterpreteerd.

Het moet onderlijnen worden dat in zijn M.S.S-arrest., het Hof heeft gezegd dat de overtredingen van de Europese verplichtingen inzake ontvangst van de asielzoekers tot een overtreding van artikel 3 EVRM leiden.

Bovendien altijd volgens het M.S.S-arrest., moet elke Lidstaat controleren, in geval van terugkeer in verband met een procedure Dublin, of een van een asielzoeker, zou leiden tot een overtreding van artikel 3 EVRM, wegens de nalatigheden van de verantwoordelijke stand voor de procedure

Het moet ook herhalen het onderwijs van het Arrest Singh EVRM van 2 oktober 2012.

Immers Heeft Het Hof gezegd in de considerans 92 dat:

« Deuxièmement, compte tenu en particulier de l'importance que la Cour attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements, l'article 13 exige un contrôle attentif (Chamaïev et autres c. Géorgie et Russie, no 36378/02, § 448, CEDH 2005-III), un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs de croire à un risque de traitement contraire à l'article 3 (Jabari c. Turquie, no 40035/98, § 50, CEDH 2000-VIII).

L'instance nationale doit être compétente pour examiner le contenu du grief et à offrir le redressement approprié (ibidem, § 50). Dans l'arrêt Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique (no10486/10, §106, 20 décembre 2011), la Cour a précisé que l'instance de contrôle ne pouvait pas se placer fictivement au moment où l'administration a adopté la décision litigieuse pour en apprécier la validité au regard de l'article 3 et ainsi faire l'économie d'un examen attentif et rigoureux de la situation individuelle de l'intéressé. »

Aldus een terug naar een andere Lidstaat die zijn verplichtingen inzake ontvangst van de asielzoekers niet zou eerbiedigen, en die gebreken tot gevolg heeft die in de te wijten materiële hulp schreeuwen, zou vormen een overtreding van artikel 3 EVRM.

Bovendien, gezien het belang van dit artikel, moet de rechter met het geheel van de elementen rekening houden die hem worden gepresenteerd.

Dezelfde redenering wordt gehouden door het Hof van Justitie van de Europese Unie, op basis van artikel 4 van het Handvest van de Fundamentele Rechten van de Europese Unie, die ook verbiedt de onmenselijke behandelingen.

Aldus heeft CJUE in het arrest C-493/10 en C-410/11 (samengevoegde zaken) van 21 december 2011 geoordeeld:

“86. Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.

En “91. Anders dan wordt betoogd door de Belgische, de Italiaanse en de Poolse regering, die van mening zijn dat de lidstaten niet over geschikte instrumenten beschikken om te beoordelen of de verantwoordelijke lidstaat de grondrechten eerbiedigt en dus in te schatten welke risico's een asielzoeker daadwerkelijk loopt in geval van overdracht aan deze lidstaat, is informatie zoals die welke het Europees Hof voor de rechten van de mens aanhaalt, geschikt voor een beoordeling door de lidstaten van de werking van het asielstelsel in de verantwoordelijke lidstaat, zodat een evaluatie van de risico's mogelijk is.

92. Er dient te worden gewezen op de relevantie van de door de Commissie opgestelde rapporten en voorstellen voor wijziging van verordening nr. 343/2003. Het bestaan daarvan kan de lidstaat die de asielzoeker moet overdragen, niet onbekend zijn, aangezien hij heeft deelgenomen aan de werkzaamheden van de Raad van de Europese Unie, die een van de geadresseerden van die rapporten en voorstellen is.

93. Bovendien bepaalt artikel 80 VWEU dat aan het asielbeleid en de uitvoering daarvan de beginselen van solidariteit en billijke verdeling van de verantwoordelijkheid tussen de lidstaten, ook op financieel vlak, ten grondslag liggen. Richtlijn 2001/55 vormt een voorbeeld van die solidariteit, maar de daarin vervatte solidariteitsmechanismen gelden, zoals ter terechtzitting is gezegd, enkel voor volkomen uitzonderlijke situaties binnen de werkingssfeer van deze richtlijn, te weten de massale toestroom van ontheemden.

94. Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.”

Aldus blijkt het uit deze rechtspraken, maakt hij zich enerzijds los dat de Lidstaten geen asielzoeker naar een andere Lidstaat kunnen terugsturen die systemische defecten van de asielprocedure en van ontvangst kent en anderzijds de Lidstaten hebben een positieve verplichting van informatie wat deze situatie betreft

Meer moet het ook herhalen dat EHRM de Staten verplicht om de kwetsbaarheid van de asielzoekers in overweging te nemen, en om de concrete voorwaarden voor ontvangst te controleren in geval van overdracht.

Het Raad moet de situatie nakijken op het moment waar het Raad gewend is en niet op het moment waar het bestuur de bestreden beslissing heeft genomen.

Het vervloet uit de verbintenissen van artikel 3 en 13 van EVRM, maar ook van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Immers in een recent arrest van de 15 april 2021, in de zaak onder referte C-194/19, heeft het Hof beslist dat :

“Gelet op een en ander dient op de prejudiciële vraag te worden geantwoord dat artikel 27, lid 1, van de Dublin III-verordening, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening, en artikel 47 van het Handvest aldus moeten worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan een nationale wettelijke regeling op grond waarvan de rechter bij het onderzoek van een bij hem ingesteld beroep tot nietig-verklaring van een overdrachtsbesluit geen rekening mag houden met omstandigheden die dateren van na de vaststelling van dat besluit en die beslissend zijn voor de juiste toepassing van die verordening, tenzij die regeling voorziet in een specifiek rechtsmiddel dat een ex-nunconderzoek van de situatie van de betrokken persoon omvat waarvan de resultaten bindend zijn voor de bevoegde autoriteiten, welk rechtsmiddel kan worden ingesteld nadat die omstandigheden zich hebben voorgedaan en waarvoor met name niet als voorwaarde geldt dat die persoon zijn vrijheid is ontnomen of dat de tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit ophanden is.”

Het geval betreft een Belgische situatie en een prejudiciële vraag van de Raad van State.

Het Hof van Justitie is van mening dat de nationale rechtscolleges alle de elementen in aanmerking nemen moeten.

Het Hof preciseert dat het niet specifiek in het geval van de analyse van het verzoekschrift tegen de overdrachtsbeslissing (bijlage 26quater) moet gebeuren als een ander rechtsmiddel deze mogelijkheid biedt.

Maar geeft het Hof twee belangen negatieve waarborgen:

- *De verzoeker moet niet van zijn vrijheid beroofd om deze rechtsmiddel in te dienen*
- *De tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit moet niet imminent zijn om deze rechtsmiddel in te dienen*

De analyse van de Belgische recht toont aan dat deze rechtsmiddel niet bestaat.

Immers in geval van een negatieve beslissing onder de vorm van een bijlage 26quater heeft de vreemdeling alleen maar de mogelijkheid om een verzoekschrift in annulatie (eventueel met een schorsing aanvraag) in te dienen.

Een andere mogelijkheid is geopend (een UDN-procedure) maar alleen maar als de vreemdeling van diens vrijheid beroofd is en dat de tenuitvoerlegging van de overdrachtsbeslissing imminent is.

Deze procedure valt bijgevolg niet in de waarborgen van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Bijgevolg moet het Raad met alle de elementen rekening te houden in het geval van deze procedure

In casu, is DVZ van mening dat er geen risico zou hebben voor de verzoekster in geval van terugkeer naar Oostenrijk.

De bestreden beslissing is weinig gemotiveerd, en maakt veel theoretische herhalingen over de situatie.

Verschillende punten moeten opmerken worden:

- *Oostenrijk heeft nooit aan België antwoordt en DVZ is van mening dat een "TACIT-agreement" van toepassing is.*

Deze punt is belangrijk in de mate dat DVZ geen waarborg kan aanbieden over de concrete omstandigheden van de terugkeer, het onthaal centrum, enz.

- *De raadsheer van de verzoeker heeft een brief geschreven over de situatie in Oostenrijk en over de situatie van de verzoeker.*

DVZ heeft deze letter goed gekregen (Pagina 4 van de bestreden beslissing), maar heeft niet rekening gehouden met de verschillende bijlagen.

Over de situatie in Oostenrijk verwijst het bestuur naar het verslag van AIDA - https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA_AT_2021update.pdf - en is van mening dat er geen risico van overtreding van artikel 3 EVRM en 4 van de Handvest is.

Het bestuur is van mening dat de verzoeker toegang tot een centrum en tot de procedure zal hebben.

Over de procedure verwijst het bestuur naar pagina 56 en volgende van het verslag om te besluiten dat de verzoeker geen probleem zou hebben om toegang tot de procedure te hebben.

Het verslag is meer genuanceerd.

Als het verslag spreekt over geen probleem in het algemeen kan deze situatie variëren volgens de situatie van iedere asielzoekers.

Immers spreekt het verslag over de mogelijkheid dat de asielaanvraag afgewezen wordt.

In dit geval valt de asielzoeker onder de "meervoudige aanvraag" procedure, en de procedurele regels zijn totaal anders.

Die feit is ernstiger dat België geen antwoord van Oostenrijk heeft gekregen en de Belgische overheden hebben geen waarborg en informatie over de procedure van de verzoeker gekregen.

DVZ heeft bijgevolg een manifeste appreciatiefout gepleegd in de lezing van het verslag.

In geval van toepassing van een meervoudige asielaanvraag zijn de regels voor het onthaal verschillend en het kan leiden tot een afwezigheid van hulp voor de verzoeker (pagina 78 van het verslag).

Over de opvangvoorzieningen is het bestuur van mening dat ze verbeterd zijn (Pagina 106) wegens een verminderde bezettingsgraad.

We krijgen een eerste belangrijke informatie : de voorzieningen moeten verbeteren worden.

Dat betekent dat we over slechte voorzieningen spreken.

De bestreden beslissing onderlijnt ook dat er grote verschillen tussen de provincies zijn.

Een meer zorgwekkende punt is onderlijnt op pagina 107 van het verslag :

"In July 2021, asylumcoordination and several NGOs working in the field of refugee care jointly sent a letter to the Ministry of the Interior pointing to the insufficient funding and the fact that this financial burden lies entirely with the NGOs, which is no longer sustainable. The letter was not published but urged the authorities to increase daily rates and an annual valorisation. The increasing number of asylum applications in 2021 has led to bottlenecks in the distribution of asylum seekers among the provinces, as there is not enough reception capacity. In this context, the issue of the lack of a valorisation of the daily rates for the care and counselling of refugees was raised again. The federal provinces demanded an increase in the daily rates before new places are created, as well as better planning, financing and the appropriate creation of precautionary capacities. In particular, the standards and daily rates for the care

of unaccompanied children should be increased. At peak times, around 800 unaccompanied minors were in the care centres of the federal government. On 2 December 2021, a first meeting took place between the federal government and the federal states (without the participation of NGOs) to discuss the increase in daily rates, standards in care, and the distribution of asylum seekers. The outcome of these discussions remain to be seen in practice"

Uit die informatie kunnen we begrijpen dat er financiële problemen kunnen gebeuren.

Een dergelijke situatie zal een impact hebben over de situatie van de asielzoekers, en over het mogelijke onthaal van de verzoeker.

Die feit is ernstiger dat Belgische overheden geen informatie van Oostenrijk heeft gekregen.

We kunnen niet weten waar de verzoeker in Oostenrijk zou onthalen worden en het is bijgevolg niet mogelijk om na te kijken of een risico van slechte behandelingen voor de verzoeker is.

DVZ heeft nieuwe manifeste appreciatiefouten begaat in de lezing van het verslag.

Het verslag toont ook aan dat de middelen voor de asielzoekers niet genoeg zijn :

"A persisting issue in this area is the insufficient funding for care, counseling and housing in the context of basic services. The daily rates for funding basic care facilities as well as for food or private housing have not been increased since 2016. By way of illustration, pocket money (€ 40,-/year), clothing allowance (€ 150,-/year), education allowance (€ 200,-) have not been increased since 2004"

Rekening houdend met de algemeen situatie toont deze informatie aan dat het kan niet garanderen worden dat de verzoeker een effectief toegang zal hebben tot het onthaalsysteem in geval van terugkeer in Oostenrijk.

DVZ heeft niet rekening gehouden met alle de elementen van het verslag en er is een schending van het behoorlijk bestuur principe, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing moet bijgevolg schorsen en vernietigen worden.

Meer moet het ook onderlijnen worden dat verschillende informatie en artikelen overgemaakt werden.

De verschillende verslagen gaan in dezelfde zin en confirmeert dat er systemische problemen in Oostenrijk.

Sinds 2015, heeft het land veel nieuwe asielaanvragen opgenomen.

Dergelijke situatie heeft geleiden tot verschillende humanitaire problemen, en ook tot terugzending naar buurlanden zonder enige procedure.

De verschillende verslagen onderlijnen de problemen in de procedure en in de huisvesting van de asielzoekers.

Actueel blijft dergelijke problemen nog actueel, en deze problematiek zal niet veranderen, rekening houdend met de nieuwe regering die in macht is aangekomen.

Aldus blijft er nog meer dan 50.000 asielprocedure hangend in Oostenrijk, en de termijn van behandeling is van meer dan 18 maanden.

Betreffende de huisvesting van de asielzoekers moet het onderlijnen worden dat de verschillende verslagen problemen onderlijnen.

De asielzoekers zijn gezet in een precies plaats die niets bijzonder door de staat beheerst is.

Het valt vaak dat deze plaats geen verband heeft met het bestuur die de beslissing voor de asiel-aanvraag zal nemen.

Meer en meer zijn dergelijke plaatsen ver van het eerste dorp, er is geen publiek vervoer.

In dergelijke omstandigheden is het totaal onmogelijk voor de asielzoekers om tot de afspraken aan te komen.

De associatie heeft ook alle de moeilijkheden om tot dergelijke plaatsen te gaan, en om nuttige informatie te geven.

Het moet onderlijnend worden dat de gratis juridische bijstand alleen maar mogelijk is in geval van negatieve beslissing.

Tijdens de eerste fase van de asielprocedure is het de associatie wereld die een hulp probeert te geven.

De verslagen spreken ook van overbevolkte centra, en ook centra die onmenselijke zijn.

De situatie was zo erg dat Mijnheer deze centrum liever verlaat wegens de leefomstandigheden.

Deze centra krijgen geld van het staat, en het staat geeft ook beetje geld voor de asielzoekers.

Deze som is zo laag, het is onder de minimum die voor de nationale burgers voorziet is.

De asielzoekers moet zich kleden, en zich voeden met deze laag som.

Laste informaties tonen aan dat Oostenrijk een hard lijn in materie van asielbeleid wil leiden.

Ontwerpen spreken van het mogelijk om de asielprocedure te schorsen...

De laste informaties spreken ook over het feit dat de procedures langer en langer worden in Oostenrijk.

De nieuwe regering wil de formatie van de asielzoekers stoppen.

Alle de die elementen tonen aan dat Oostenrijk het asiel wil blokken en dat de verzoeker geen kans om een eerlijk procedure ter plaatse zou hebben.

Deze informatie vervloeit uit verschillende documenten en artikelen en het moet onderlijnen worden dat DVZ niet met deze informatie rekening gehouden heeft.

De informatie toont ook de “bijzondere” behandeling van de Afghaanse asielzoekers aan en ook de racisme problemen in de Oostenrijkse samenleving, in het bijzonder ten aanzien de Afghaanse mannen. DVZ heeft niet rekening gehouden met deze informatie en er is bijgevolg een schending van het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing moet bijgevolg schorsen en vernietigen worden.

Rekening houdend met de algemene situatie van het Land, met de verschillende informatie over de onthaalsituatie van de asielzoekers in Oostenrijk, en met het persoonlijk profiel van de verzoekster (over haar kwetsbaarheid) bestaat een risico van onmenselijke daden, in de zin van artikel 3 E.V.R.M. en 4 van de Handvest voor de verzoekster in geval van terugkeer in Kroatië

Er is bijgevolg een schending van deze artikelen.

De bestreden beslissing moet bijgevolg opgeschort en vernietigd worden.

Voorts vormen deze schendingen eveneens een overtreding van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de motivatie van elke administratieve handeling adequaat, zolang gerechtelijk is dan in feit.

Echter in zoverre het zojuist is uitgewezen dat de beslissing verschillende wettelijke bepalingen schendt, kan zij niet adequaat gemotiveerd worden.

Er is bijgevolg overtreding van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

2.2. In een eerste onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat in het bestreden overdrachtsbesluit onterecht niet is gemotiveerd inzake enerzijds de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en anderzijds artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en de termijn voor vrijwillig vertrek. Hij voert ook aan dat hij onterecht niet is gehoord inzake de toepassing van deze wetsbepalingen en bijgevolg zijn rechten van verdediging zijn miskend.

De Raad wijst erop dat de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormen van de artikelen 5 en 7 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Artikel 3, 3 van de Terugkeerrichtlijn definieert de term “*terugkeer*” als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Een “*terugkeerbesluit*” is volgens artikel 3, 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Deze bepalingen werden omgezet in artikel 1, 5° iuncto artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

In casu ligt evenwel geen terugkeerbesluit voor zoals bedoeld in de Terugkeerrichtlijn, maar wel een besluit tot overdracht genomen in toepassing van de Dublin III-verordening. Zoals dit ook blijkt uit de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “*terugkeerhandboek*” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken, kan “*een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land wegsturen naar een andere lidstaat [...] op grond van het Unierecht niet als terugkeer worden beschouwd*” en worden “*onder “land van doorreis” in het tweede streepje [...] uitsluitend derde landen en geen EU-lidstaten verstaan*” (p. 8 en 9).

Verzoeker valt dus niet onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn, waardoor hij zich ook niet dienstig kan beroepen op de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. In het verlengde hiervan kan hij evenmin dienstig de schending inroepen van de (formele) motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het hoorrecht of de rechten van verdediging iuncto de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

2.3. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker hoofdzakelijk aan dat er wel degelijk sprake is van systematische tekortkomingen op het vlak van de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Oostenrijk waardoor hij na overdracht aan dit land een reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende behandelingen. Hij betoogt dat deze verweerder ertoe hadden moeten

brengen zich alsnog verantwoordelijk te verklaren voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

2.4. In zoverre verzoeker in dit verband betoogt dat het bestreden overdrachtsbesluit slechts beperkt is gemotiveerd en veel *“theoretische herhalingen [maakt] over de situatie”*, en zodoende doelt op een schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad in eerste instantie op dat het niet ter discussie staat dat het bestreden overdrachtsbesluit onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en bij uitbreiding artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat het bestreden overdrachtsbesluit op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot dit besluit. De inhoud verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verweerder heeft zo, onder meer, duidelijk gemotiveerd dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker toekomt aan de Oostenrijkse autoriteiten en dit gelet op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 25, lid 2 van de Dublin III-verordening. Hij licht toe dat verzoekers vingerafdrukken reeds werden geregistreerd in Oostenrijk op 24 september 2022 naar aanleiding van het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dat de Oostenrijkse instanties nalieten tijdig te antwoorden op het aan hen gerichte overnameverzoek waardoor zij worden geacht impliciet te hebben ingestemd met dit verzoek. Hij gaat concreet in op de verklaringen van verzoeker tijdens het zogenaamde Dublin-gehoor en licht toe waarom op basis hiervan geen redenen blijken die zich verzetten tegen een overdracht aan Oostenrijk. Er wordt ook uitvoerig gemotiveerd waarom volgens verweerder bij overdracht aan Oostenrijk geen sprake is van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, waarbij wordt geduid enerzijds waarom, rekening houdende met verzoekers verklaringen, volgens verweerder geen redenen op individuele gronden blijken voor een dergelijk risico en anderzijds waarom evenmin sprake is van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Oostenrijk die tot een dergelijk risico zouden leiden. Verweerder vermeldt ook welk bronnenmateriaal hij hiervoor heeft gebruikt, met name een rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project *“Asylum Information Database - Country Report – Austria”*, laatste update op 8 april 2022, verder AIDA-rapport genoemd. Er wordt ook nadrukkelijk ingegaan op de tussenkomst van verzoekers advocaat middels een schrijven van 31 oktober 2022 in het kader waarvan ook enkele stukken inzake de situatie in Oostenrijk werden voor-gelegd. Verzoeker gaat met zijn kritiek volledig voorbij aan de net zeer uitvoerige en concrete motivering inzake zowel zijn persoonlijke situatie als de situatie voor verzoekers om internationale bescherming en Dublin-terugkeerders in Oostenrijk. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met voormeld verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de

fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van haar gedwongen terugkeer naar Oostenrijk te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen voorhanden zijn om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.6. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het EU-Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, lid 2, tweede alinea van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat deze asielzoeker wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.7. Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest, waarbij verweerder tot de vaststelling komt dat bij overdracht van verzoeker aan Oostenrijk deze artikelen niet worden geschonden. Er wordt uitvoerig gemotiveerd waarom volgens verweerder bij overdracht aan Oostenrijk geen sprake is van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, waarbij wordt geduid enerzijds waarom, rekening houdende met verzoekers verklaringen, volgens verweerder geen redenen op individuele gronden blijken voor een dergelijk risico en anderzijds waarom evenmin sprake is van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming en de opvang- en

onthaalsoorzieningen in Oostenrijk die tot een dergelijk risico zouden leiden. Verweerder verwijst hierbij naar het AIDA-rapport. Er wordt ook nadrukkelijk ingegaan op de tussenkomst van verzoekers advocaat middels een schrijven van 31 oktober 2022 waarbij enkele stukken inzake de situatie in Oostenrijk werden voorgelegd. Aan de hand van het AIDA-rapport motiveert verweerder waarom de bemerkingen die in voormeld schrijven op basis van de bijgevoegde stukken naar voor werden gebracht inzake de procedure voor internationale bescherming of de opvangvoorzieningen niet van die aard zijn dat kan worden gesproken van structurele tekortkomingen in de zin van artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening.

2.8. Verzoekers betoog is niet ernstig waar hij stelt dat het bestuur geen documentatie heeft geraadpleegd over de situatie in Oostenrijk of nog waar hij stelt dat geen rekening zou zijn gehouden met het schrijven van zijn raadsman of met de samen met dit schrijven overgemaakte stukken. Nergens duidt verzoeker ook concreet met welke informatie of gegevens onterecht geen rekening is gehouden.

2.9. Verzoeker betoogt verder dat de situatie inzake (de toegang tot) de procedure voor internationale bescherming in Oostenrijk meer genuanceerd is dan verweerder doet uitschijnen. Hij stelt dat het AIDA-rapport spreekt over de mogelijkheid dat de asielaanvraag wordt afgewezen en dat in dat geval de asielzoeker onder de “meervoudige aanvraag” procedure valt waardoor de regelgeving op het vlak van procedure en onthaal totaal anders is.

Specifiek voor de zogenaamde Dublin-terugkeerders stelt het AIDA-rapport het volgende:

“Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria. In this case, the discontinued asylum procedure will be reopened as soon as they request for it at the BFA or the BVwG. If a final decision has already been taken on the asylum application upon return to Austria, the new asylum application will be processed as a subsequent asylum application.” (p. 56)

Samen met verweerder in het bestreden overdrachtsbesluit stelt de Raad vast dat in het AIDA-rapport uitdrukkelijk wordt vermeld dat Dublin-terugkeerders in Oostenrijk geen hinderpalen ondervinden om een onderbroken procedure voor internationale bescherming te heropenen indien zij binnen de tijds-spanne van twee jaar terugkeren. Dit is de situatie van verzoeker. Tijdens zijn Dublin-gehoor verklaarde verzoeker ook dat inzake zijn in Oostenrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog geen beslissing was genomen. Hij gaf evenzeer aan dat hij slechts 1 tot 1,5 maand in Oostenrijk verbleef alvorens door te reizen. In de gegeven omstandigheden kan dus worden aangenomen dat verzoeker na overdracht aan Oostenrijk zijn eerdere procedure voor internationale bescherming kan heropenen, en er geen sprake van is dat hij zal worden verplicht om een meervoudig verzoek om internationale bescherming in te dienen. Het gegeven dat verzoeker zal worden overgedragen op basis van een impliciet terugnameakkoord maakt ook niet dat hierover anders moet worden geoordeeld. Op de terechtzitting wordt er ook geen gewag van gemaakt dat verzoeker enig probleem ondervond na zijn overdracht aan Oostenrijk om zijn procedure voor internationale bescherming te heropenen.

Verzoeker herhaalt verder de eerdere bemerkingen in het schrijven van 31 oktober 2022 in verband met een vrees voor uitzetting naar een buurland van Oostenrijk zonder enige procedure, een lange duur van de procedure voor internationale bescherming, het enkel voorzien van gratis juridische bijstand in geval van een negatieve beslissing en een harde lijn inzake asiel waardoor een eerlijke procedure niet mogelijk zou zijn in Oostenrijk. Verweerder oordeelde in dit verband als volgt:

“Middels het impliciet akkoord van 24.11.2022 hebben de Oostenrijkse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Oostenrijk. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht zijn verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk kan verderzetten alwaar het onderzocht zal worden. Oostenrijk onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming immers aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. De Oostenrijkse autoriteiten zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Hoewel betrokkene middels tussenkomst van zijn advocaat dd. 31.10.2022 beweert dat een eerlijke procedure niet mogelijk is gezien het harde asielbeleid in Oostenrijk, is er naar onze mening geen aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die

internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. De bemerking van betrokkene dat verzoekers in Oostenrijk zonder onderzoek van hun verzoek teruggestuurd worden naar buurlanden is in dit dossier niet aan de orde. Er is immers een impliciet akkoord van de Oostenrijkse autoriteiten om de betrokkene terug te nemen en zijn dossier in Oostenrijk te behandelen.

[...]

Betreffende de bemerking van de betrokkene dat de procedure in Oostenrijk lang duurt, merken we op dat het niet te ontkennen valt dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Oostenrijk, voor grote uitdagingen plaatst. Het feit dat de asielprocedure voor betrokkene in Oostenrijk een langere tijdsduur kan kennen betekent echter geen schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het AIDA-rapport maakt melding van een gemiddelde asielprocedure in eerste aanleg van 3,2 maanden in 2021 in vergelijking met 3,9 maanden in 2020 (p.26). Dit wijst dus op een vooruitgang en snellere afhandeling van de dossiers. Het AIDA-rapport vermeldt ook dat de verzoeker bij vertraging kan verzoeken om de zaak door te verwijzen naar de Federale administratieve rechtbank (Säumnisbeschwerde) (p.26).

Betrokkene stelt ook dat er een tekortkoming is omdat er enkel gratis juridische bijstand voorzien is in geval van een negatieve beslissing. Het AIDA-rapport vermeldt dat kosteloze rechtsbijstand in de eerste bestuurlijke fase enkel nog in bepaalde in de wet omschreven gevallen zal worden verstrekt en dit door een wetwijziging in 2019 (p.35). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet aandringt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Oostenrijk kan naar onze mening dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen.”

Verzoeker laat na om concreet in te gaan op deze beoordeling en om aan te tonen dat zij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Zoals reeds werd opgemerkt, gaf verzoeker op de zitting ook niet aan dat hij na zijn overdracht aan Oostenrijk zijn procedure voor internationale bescherming niet kon heropenen.

2.10. Verzoeker bekritiseert daarnaast de opvangomstandigheden in Oostenrijk. Hij herhaalt de bemerkingen die hij in dit verband aanhaalde in het schrijven van 31 oktober 2022 en betoogt dat het bestreden overdrachtsbesluit spreekt over verbeterde opvangomstandigheden in Oostenrijk, wat volgens hem impliceert dat de opvangomstandigheden er slecht zijn. Nog merkt hij op dat dit besluit onderlijnt dat er grote verschillen zijn tussen de provincies. Hij stelt dat het AIDA-rapport wijst op een onvoldoende financiering van de opvangvoorzieningen en dat het niet is gegarandeerd dat hij effectief toegang zal krijgen tot het opvangsysteem bij overdracht aan Oostenrijk.

Zoals wordt gesteld in het bestreden overdrachtsbesluit blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders geen problemen ondervinden om opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen in Oostenrijk (p. 56). Daarnaast doet verweerder inzake de opvangsituatie in Oostenrijk en de in dit verband door verzoekers raadsman naar voor gebrachte opmerkingen de volgende vaststellingen:

“Er zijn ook geen gevallen bekend [...] van verzoekers die uitgesloten bleven van opvang door een tekort aan plaatsen (p.106). Betrokkene stelt middels tussenkomst van zijn raadsman dat de opvang-centra overbevolkt zijn en in onmenselijke staat verkeren. Bovendien stelt hij dat de opvangcentra afgelegen zijn en niet bereikbaar met het openbaar vervoer zodat verzoekers onmogelijk op afspraken met de asiendiensten kunnen geraken. Het AIDA-rapport stelt dat de omstandigheden in de opvangvoorzieningen voor verzoekers kunnen verschillen maar over het algemeen verbeterd zijn gezien de verminderde bezettingsgraad (p.106). We merken opnieuw op dat betrokkene tijdens zijn onderhoud met onze diensten verklaarde dat hij in Oostenrijk goed opgevangen en er goed behandeld werd.

Wat betreft de bemerking van betrokkene dat verzoekers in Oostenrijk onvoldoende financiële steun krijgen, dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om verzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen.

De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruitgaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.”

Verzoeker weerlegt deze beoordeling niet. Op basis van het AIDA-rapport kan worden aangenomen dat hij opnieuw toegang zal hebben tot het opvangsysteem bij overdracht aan Oostenrijk. Op de zitting wordt ook niet aangegeven dat verzoeker in dit verband na zijn overdracht aan Oostenrijk problemen heeft ondervonden, dat er sprake was van onaanvaardbare opvangomstandigheden of dat de wijze van opvang een belemmering vormde voor zijn procedure voor internationale bescherming. Het gegeven dat de financiering van de opvangvoorzieningen in Oostenrijk beter kan en dat er verschillen zijn in de opvangvoorzieningen maakt niet dat kan worden gesproken over structurele tekortkomingen. Uit het AIDA-rapport (p. 106 e.v.) blijkt dat de omstandigheden in de verschillende opvangcentra variëren, maar dat deze in het algemeen constant verbeteren door een terugval in het aantal op te vangen personen. Er is geen sprake van verzoekers om internationale bescherming die omwille van een tekort aan plaatsen niet terecht kunnen in de opvangvoorzieningen. Er blijkt uit het rapport ook niet dat er sprake is van opvangomstandigheden die in die mate ernstig en zwaarwichtig zijn dat er kan worden gesproken van structurele tekortkomingen of van situaties waarin verzoekers om internationale bescherming onmenselijke of vernederende behandelingen ondergaan. Verzoeker toont dit alvast niet aan met concrete gegevens.

Er moet ook worden vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn Dublin-interview net verklaarde dat de opvang en behandeling in Oostenrijk goed waren. In zoverre verzoeker thans voorhoudt dat de opvangsituatie in Oostenrijk “zo erg” was dat hij “*deze centrum liever verlaat wegens de leefomstandigheden*” is zijn betoog flagrant in strijd met zijn eerdere verklaringen dat hij goed werd opgevangen en behandeld in Oostenrijk. Ook in zijn latere gehoor op 7 februari 2023 antwoordde verzoeker, gevraagd naar de reden(en) waarom hij niet terugkeerde naar Oostenrijk, dat dit was omdat zijn familie België heeft gekozen en hij niet tegen zijn familie in kan gaan. Hij stelde uitdrukkelijk dat er geen andere redenen spelen waarom hij niet naar Oostenrijk wil.

Verzoekers betoog dat hij op grond van de opvangsituatie in Oostenrijk, die hij zelf als goed heeft ervaren, een reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende behandelingen waardoor volgens hem België zich verantwoordelijk had moeten verklaren voor de behandeling van zijn verzoek, terwijl hij tegelijkertijd aangeeft dat hij in België sinds begin oktober 2022 geen enkele opvang heeft kunnen genieten en steeds op straat diende te verblijven, is niet ernstig te noemen.

2.11. Verzoeker toont verder niet met een concreet begin van bewijs aan dat Afghaanse verzoekers om internationale bescherming geen eerlijke en correcte procedure voor internationale bescherming kunnen genieten in Oostenrijk of dat zij in het bijzonder zouden moeten vrezen voor onmenselijke of vernederende behandelingen. Het louter algemeen wijzen op een probleem van racisme in Oostenrijk, kan in dit verband niet volstaan.

2.12. Daarnaast toont verzoeker ook niet aan dat hij, binnen de groep van verzoekers om internationale bescherming, een bijzonder kwetsbaar profiel heeft. Er blijkt niet dat hij (ernstige) gezondheids-problemen heeft.

2.13. In de gegeven omstandigheden waarin geen structurele of ernstige tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Oostenrijk blijken en evenmin blijkt dat verzoeker als verzoeker om internationale bescherming een bijzondere kwetsbaarheid heeft, kan hij ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat het problematisch zou zijn dat hij wordt overgedragen op basis van een impliciet akkoord of dat individuele garanties of meer precieze informatie over de specifieke plaats van opvang zich opdrongen.

2.14. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest niet aantoon, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Oostenrijk. Hij maakt niet aannemelijk dat verweerder het bestreden overdrachtsbesluit niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens dan wel op kennelijk onredelijke wijze. Een manifeste beoordelingsfout of een miskenning van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt dus evenmin.

2.15. Verzoeker voert nog een schending aan van de artikelen 8 en 13 van het EVRM en van artikel 47 van het EU-Handvest. Een concrete toelichting over de wijze waarop deze artikelen zijn miskend door het bestreden overdrachtsbesluit ontbreekt evenwel. Verzoeker heeft in het kader van de eerdere procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid – die opschortend werkte – en voorliggend beroep zijn grieven kunnen voorleggen aan de Raad, die zijn onderzocht. In zoverre hij stelt dat hij in Oostenrijk geen toegang zal hebben tot een daadwerkelijk rechtsmiddel blijft hij trouwens ook volledig in gebreke zulks aan te tonen.

2.16. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS